

Daniela Romanová, 23 rokov

Novorodenec

„Čo si zač? Vyzeráš ako plameniak skrížený s krkavcom,“ oslovil som vtáka nervózne prešľapujúceho na okennom parapete.

„Bocian. Bocian čierny,“ predstavil sa

„Zaujímavý spôsob zoznamovania sa. Máš za menom dve nuly a sedmičku?“

Moju narážku očividne nepochopil. Cívil na mňa ako keby som mu vysvetľoval metabolizmus aminokyselín v hebrejčine.

„Videl si už niekedy kino? A vlastne bol si už medzi ľuďmi?“

Dúfal som, že na môj nedostatok taktu zareaguje. Práve som ho nepriamo nazval asociálom a on len povedal:

„Áno, dnes vo vlaku.“

„Čo si tam robil?“ nechápal som. Vie lietat', prečo by mal byť odkázaný na spoje?

„Doručoval som novorodenca. Bol to môj prvý deň v práci. Teraz je to jedno, aj tak na tomto svete čoskoro skončím.“

„Akého novorodenca? Myslíš si, že neviem, ako vznikajú deti?“ zasmial som sa. Možno to nie je čudák, ale má zvláštny druh humoru.

„My naozaj nosíme deti. Vieš, ako trápne si ľudia hľadajú partnerov? Nespievajú im ako vtáky od pol štvrtej ráno, nepostavia hniezdo popierajúce väčšinu zákonov fyziky, dokonca ani nedostanú ostatných nápadníkov na jednotku intenzívnej starostlivosti. Vieš, čo spravia namiesto toho?“ pohoršene sa spýtal, „napíšu im na Instagram!“

„Takže celý nárast populácie máš na starosti ty? Neuveriteľné! Vieš, čo by sa dialo, keby to ľudia zistili?“

„Nezistia,“ odvetil, „deti pred doručením podpíšu rok platnú zmluvu o mlčanlivosti. Asi si si všimol, že väčšina z nich ju aj dodržiava.“

„Robia to naozaj dôkladne. Doteraz som si myslel, že jednoducho nevedia hovoriť,“ priznal som sa, „po roku to už nikto nerieši. Myslia si, že drobec fantazíruje a pozerá priveľa rozprávok.“

Trochu ma zaujímalo, odkiaľ sa tie bábätká vlastne berú, ale nevypytoval som sa. Načo? Bociana platia len za och doručenie. Bol by hlúpy, keby riešil aj ich produkciu. Okrem toho, v prvom rade som musel zastaviť jeho samovražedné sklony.

„Po jedinej chybe ťa z práce isto nevyhodia,“ ubezpečoval som ho, „mal by si ísť domov za rodičmi a vyzozprávať sa im.“

„Moji rodičia ma dali na adopciu. Krátko po vyliahnutí ma odovzdali kukučke, ktorá ma odovzdala do pestúnskej starostlivosti nejakej sliepkke,“ v očiach sa mu zjavili slzy, „no tá je už dva roky v mrazničke.“

Neverte tým rečiam o krkavčích rodičoch. Tí moji sa o mňa trpezlivo starali. Boli na mňa síce prísni, ale čo si myslíte? Ako inak dostanete mladého krkavca na štúdium patológie, ak nebude mať od začiatku nejaké zásady? Rozvinuli aj moju kreatívnu stránku. Vo voľnom čase tvorím desivú atmosféru na cintorínoch. Vďaka dobrej výchove som taký inteligentný, že som okamžite pochopil bocianov problém. Môj nový kamarát sa pri sliepkach nenaučil lietať.

„Nie je to také zlé. Ten malý fagan pošle zamestnávateľovi anonym, ktorý skončí v koši. Všetko bude v poriadku a druhý raz to zvládneš lepšie,“ utešoval som ho. Potreboval skôr ukážku mojich fascinujúcich pedagogických zručností, pomocou ktorých by som ho naučil lietať, no jeho samovražda by mi skazila náladu.

„Novorodenec sa nestáažoval zamestnávateľovi. Chce to riešiť cez UNICEF. Vraj som ho vystavil neprimeranému stresu a na celý život som ho traumatizoval.“

„Čo si mu urobil? Ukradol si mu cumlík?“

„Nie, je to horšie,“ sklonil hlavu, „do pôrodnice som s ním cestoval vlakom. Ten spoj mal dva prestupy a polhodinu meškal.“

„Chudák dieťa,“ uznal som, „ale neboj, spamätá sa.“

Nepovedal som mu, že odkedy sa na Slovensku rozšírili vlaky, narástol počet prípadov dyslexie, dysgrafie, hyperaktivity a podobných problémov. Písali kronikári za čias Svätopluka o deťoch s poruchami učenia? Nie, pretože vtedy nemusel nikto cestovať vlakom.

„Tvrdí, že som ho nechcel doručiť do pôrodnice. Vraj som sa ho snažil nadrogovať a potom uniesť.“

„Da si mu o dva kúsky čokolády viac?“ pousmial som sa.

„Nie, ale po tom všetkom cestovaní bol taký zničený, že som ho vzal do baru. Kúpil som mu poldeci borovičky, nech sa, chudáčik, spamätá.“

Dnešná mládež je príliš rozmaznaná. Donesú ich v perinke, zaplatia za nich lístok, pozvú ich na pohárik a poďakujú? Nie, obvinia vás z únosu. Ja som sa musel sám vyd'obať z vajíčka a jediné, čím ma naši odmenili, bola podvyživená húsenica.

„Naučil si malého o živote viac, ako by zvládla škola,“ utešoval som ho, „prinajmenšom sestra v nemocnici to uzná.“

„Vyhodila ma z pôrodnice. Podľa predpisov môžu byť zamestnanci jedine v bielom. Vraj som arogantný idiot, ktorý si nevie dať normálne pierka,“ povedal, „baktérie tú vyhlášku čítali tiež a už majú plán, ako intenzívne budú na mne visieť.“

„Nezmysel,“ mávol som krídlom, „pierka ako pierka. Tvoje čierne sú isto rovnako sterilné ako iné.“

„Na to potrebujem potvrdenie od lekára:“

„Tak si ho vybav. Si prvý deň v realite?“ spýtal som sa. Škoda, že nemám zuby. Dobre by sa mi s nimi škripalo od zlosti.

„Sestra mi odmietla dať potrebný formulár. Vraj mi nič nevypíše, kým tam budem postávať s čiernymi pierkami, ktoré neschválil lekár. Ďakujem, že som sa ti mohol vyrozprávať. Aspoň to skončím ľahšie,“ nahol sa cez parapet. Verili by ste tomu? Som len slušný havran, nechcem od života veľa. Dnes som túžil byť iba strašne hnusný a vysmievať sa novorodencom s bizarnými menami, no namiesto toho zachraňujem bociana pred samovraždou. Nemôžem ho ani poslať na psychiatriu. Keby povedal lekárovi, že nemôže doručovať deti a ostal bez práce, ktovie, ktorý z nich by skončil na liekoch? Musel som to vyriešiť sám.

„Donesiem ti holiaci strojček. Zvládneš si ostrihať hlavu a krk?“

„Prečo? Veď aj ďalšie pierka mi narastú čierne,“ nechápal.

„Nebudem ti nič vysvetľovať, jednoducho to urob,“ odsekol som, „pôjdeme ešte raz na oddelenie.“

„Tá sestra, ktorá mi vynadala, má dávno po službe. Už tam bude nová. Chceš, aby ma nemali rady obidve?“

„Mám inteligenciu malého dieťaťa a ona pracuje v pôrodnici. Isto nájdeme spoločnú reč,“ upokojoval som ho. Viac som mu neprezradil. Určite by mal voči tomuto plánu dáke výhrady. Sám som o ňom trochu pochyboval, ale čo som mohol stratiť? Prinajhoršom ho predsa len zavediem na psychiatriu.

Jeho rečiam o doručovaní detí som úplne neveril. Od samého začiatku to znie, ako veľká bizarnosť. Náš príchod na oddelenie však sestru nevydesil ani neprekvapil. Návštevy vtákov považovala očividne za bežné, no nechápala, prečo sa zrazu zmenil druh.

„Ja všetko vybavím, ty sa tvár zúfalo a mlč,“ pošepkal som bocianovi.

„Dobrý deň, pomôžem vám nejako? Novorodencov už, žiaľ, neprijímame. Musíte ho doniesť ráno, nech stihneme spraviť odbery,“ privítala nás.

„Prišiel som na inšpekciu. Na toto oddelenie máme sťažnosť zo zahraničia.“

„Odkiaľ?“ nechápala, „sme malá nemocnica, tu prichádzajú len mamičky z tohto okresu.“

„Nejde o mamičku,“ objasnil som, „ide o tohto môjho kolegu, afrického supu. Vraj ste mu zničili jeho sny.“

„Práve som sa vrátila z dovolenky. O ničom takomto neviem,“ odvetila, „okrem toho, odjakživa sme spolupracovali so slovenskými bocianmi.“

„Je to študent z Afriky a dostal sa tu v rámci Erazmu na pol roka. Viete, aké to má ťažké? Iná kultúra, jazyková bariéra a k tomu ten nedávny incident...“ pokrútil som hlavou. Moja lož bola taká pôsobivá, až som ho takmer sám ľutoval.

„Uznávam, kolegyňa je trochu svojská. Snáď nezačala s rečami, ako cudzie vtáky kradnú naším bocianom prácu.“

„Nie tak celkom,“ poznamenal som, „len diskkrétne, tak aby to celé oddelenie počulo, vyhlásila, že takáto čierna kreatúra sa malého isto snažila uniesť. Nie je to pravda. V skutočnosti sa ho túžil zbaviť. Ten drobec totiž ešte ani vlastných rodičov nestretol a už je rozmazaný.“

„To sú tí dnešní moderní rodičia. Mali mu dať pár na zadok a nie vymýšľať výhovorky, aké je bezcitné mlátiť dieťa, ktoré im ešte ani nedoručili. Čo ten nevychovanec spravil?“

„Môj priateľ je z Afriky a tam dáka mimoriadna infraštruktúra nie je. Ak sa chce doma odviezť, musí si stopnúť slona. Prvé, čo tu chcel skúsiť, boli naše vlaky a autobusy,“ vysvetľoval som.

„On veril, že sú rýchlejšie ako slon? Chúd'atko moje,“ sestra zalomila rukami.

„Jeho samého to zničilo. Potreboval poldeci, aby sa spamätal. Ten malý nespratník o ňom rozšíril, že doručuje deti pod vplyvom“ pohoršene som krútil hlavou. Sestra sa okamžite pridala:

„Veď neletel po svojich! Cestovali vlakom, tak čo sa malému nepáči?“

„Drobec mu zničil všetky sny,“ pokračoval som, „tento sup túžil celý život po práci doručovateľa novorodencov, ale doma mu v tom bránili. Supy sú tam dosť známa rodina patológov, tak ho presviedčali, nech sa na bábätká vykašle. V Afrike si ich zadovážia aj sami. Prečo by sa mal do toho pliesť? Podľa nich mal uprednostniť miesto, ktoré mu vybaví.“

„Isto by ho to aj lepšie uživilo. Zebre po pitve pár kúskov sviečkovej chýbať nebude,“ uznala sestra, „na druhej strane, ak je doručovanie detí jeho snom, tak bude škoda, ak sa vykašle na všetky plány kvôli jednému faganovi. Viete, ja som deti nikdy nechcela. Teraz ich pridelujú bociany úplne náhodne, ale ja mám medzi nimi známosti. Presvedčila som ich, aby ma obišli.“

„Nemalo by byť pridelovanie detí úplne objektívne?“ vyzvedal som. Čo ak sa vtáky prestanú prirodzene množiť? Nemôžem skončiť s cudzím vajíčkom v hniezde. Nechcem vytvárať rodinu ani praženicu.

„Povedala som im, že ak mi nejakého novorodenca donesú, tak dieťa utopím a z bociana spravím vývar,“ hrdo sa usmiala, „bociany sú tam zamestnané dlhé roky. Všetky ma už poznajú a vedia, čo im hrozí.“

„Čo ak by sa zjavil nejaký nový? Myslíte si, že by mu to ostatné vysvetlili?“ zhodnocoval som riziká. Môj milý potencionálny samovrah nevie ani len lietať. Isto nezvládol ani toto.

„Tam nových neprijímajú,“ mávla rukou, „viete, aké je to miesto výnosné? Staré bociany tam zamestnajú len niekoho z rodiny. Cudzie vtáky nemajú šancu. Ani tento úbohý sup by sa tam nedostal inak ako cez Erazmus.“

„Odkedy ide bocianom o zisk? Snažia sa žiť skromne a v súlade s prírodou, nie? Tie, o ktorých som počul, bývajú v močiaroch a živia sa len žabami z voľného výbehu.“

„To sú len dáki aktivisti a kazia obraz o ich skutočnom živote. Bociany sú v skutočnosti veľmi bohaté vtáky. Viete, ako si potrpia na luxus? Polroka strávia v trópech na dovolenke a stravujú sa len žabími stehienkami vo francúzskych reštauráciách“

„Prečo som potom nevidel bociana s Ferrari?“ neprestával som pochybovať.

„Boja sa pozornosti. Viete, čo by urobili holuby, keby im to Ferrari našli pod hniezdom? O dravcoch ani nehovorím. Stačí chvíľa provokovania a ozobávali by ich supy,“ po tejto vete okamžite pozrela na bociana, „tak som to nemyslela. Kvôli mne ste tak zbledli? Vážne, nebojte, ja proti supom nič nemám.“

„Vidíte, čo ste spôsobilá? Viete si dať pozor na ústa?“ oboril som sa na ňu, „môj priateľ je na svoju rodinu veľmi citlivý. Takúto aroganciu som ešte nezažil.“

„Čo mám robiť?“

„Vy ste zdravotná sestra, nie ja,“ odsekol som, „poradte si sama. Ja sa na toto nemôžem pozerať.“ Vedel som, z čoho môjho spoločníka chytali mdloby. Predsudky voči africkým zdochlinožravcom ho netrápia, ani jeden s nás si nie je istý, či tam vôbec nejakí žijú. Jeho stav mal jediný dôvod, ktorý ležal na oddelení novorodencov.

„Ktorého z vás doručil čierny bocian?“ spýtal som sa detí, „je to životne dôležité, tak sa ozvite.“

„Vykrútim mu krk, hneď ako ho stretnem,“ ozvalo sa jedno z bábätiok, „nech si to príde vybaviť osobne! Idem a rovno ho nakopem! Postavím sa tomu idiotovi, čo doručuje deti vlakom!“

„Nevieš stáť ani chodiť. Prečo sa teda rozdrapuješ?“ upokojoval som ho, „povedz mi svoje meno, priezvisko a rodinu, do ktorej ťa prideli.“

„Dúfam, že mi idete zaplatiť odškodné,“ skonštatoval, „som Andrej Čerický. Pridelili ma tej sestre, čo má dnes službu. Matka v zdravotníctve je podľa mňa fajn. Keď bude mať nočnú, tak sa budem môcť vykradnúť do baru.“

„Drobec, poviem ti to ešte raz – ty nevieš chodiť,“ napomenul som ho, „no tieto sklony ku kriminalite ma u teba neprekvapujú. Žiadne odškodné nebude. Prišiel som ti oznámiť, že si trestne stíhaný.“

„Za čo? Som len diet'atko. Nevieť ani chodiť,“ začal fňukať.

„Prestaň s tým divadlom. Vieš, kto ťa doručoval? Zákomom chránený bocian čierny. Spoločnosť na doručovanie novorodencov je chránená dielňa. Zamestnáva totiž len zákonom chránené vtáctvo.“

„Jeden bocian hore-dole, na ňom tá firma nestojí. Aj tak by ho vyhodili,“ mykol plecom, no v jeho očiach som zbadal úzkosť.

„To možno áno, ale kvôli tebe má teraz depresie. Kto mu zaplatí psychológa? Chcel z teba vychovať silného a odolného jedinca, tak ťa rovno posadil na vlak. Vieš, ako si mu zničil život? Teraz mu preskočilo a všetkých presviedča, že je v skutočnosti africký sup! On, rodený doručovateľ novorodencov, sa chce dokonca stať patológom! Počkaj, keď zistia, kto to spôsobil!

Chlapec sa na mňa vydesene pozrel:

„Toto som nechcel. Nedalo by sa to nejako napraviť?“

„Vyriešime to, neboj,“ utešoval som ho, „nevieť, či mu ešte pomôžu, ale ja o tebe nikomu nepoviem.“

Mlčanie bábätko som mal vybavené. Vybral som sa teda za bocianom.

„Problém s diet'atom je vyriešený. Sestrička ho síce dostane, ale drobec bude mlčať,“ chválil som sa, „nemusíš mi ďakovať, rád som ti pomohol. Vieš, aké máš teraz možnosti? Firma na doručovanie novorodencov ťa nevyhodí, ale ty by si sa na nich mal vykašľať. Čo keby si si vytvoril účet na TikToku? Je to omnoho výnosnejšie. Mohol by si natáčať videá o diskriminácii čiernych bocianov.“

Bocian zasnene hľadel cez otvorené okno. Nechal vietor, aby sa mu pohrával s tými dvoma pierkami, ktoré si zabudol oholiť.

„Čo ak som tomu chlapcovi zničil život? Mal svoju predstavu o príchode na svet skreslenú internetom, no ja som ho priviedol obyčajným vlakom. A tá sestra? Chcela sa venovať kariére a teraz skončí na materskej! Na tento podvod nemám žalúdok,“ ľutoval sa, „zavolať som políciu. Čoskoro ma prídu zatknúť.“

„Vieš, ako som sa na tom klamstve nadrel? Chceš sa vykašľať na všetky moje zásluhy?“ zbieral som zbytky sebaovládania.

„Ja viem, udal som predsa aj teba,“ odvetil. Nie som Chuck Norris, no vtáky majú duté kosti a my krkavce netrpíme nedostatkom svalov. Stačili dva kroky, niekoľko nepresne zapamätaných okamihov, jeden výkrik a tá zakomplexovaná kreatúra letela z okna.

Nebojte, nestal sa zo mňa vrah. Telo záhadného supa jednoducho zmizlo. Pravdepodobne došlo k javu bežnému pri všetkých vtákoch, ktorí sa ocitli v atmosfére – môj kamarát jednoducho odletel. Rád by som si to overil, no nemám na to príležitosť. S patológiou som totiž nadobro skončil. Venujem sa svojmu účtu na TikToku. Prefarbil som si pierka a presviedčam spoločnosť, že my, biele vrany, sme najviac zneužívaná menšina. Mám tam aj sériu videí o supovi z Afriky, ktorý ma zaplietol do podvodov a obchodovania s deťmi.